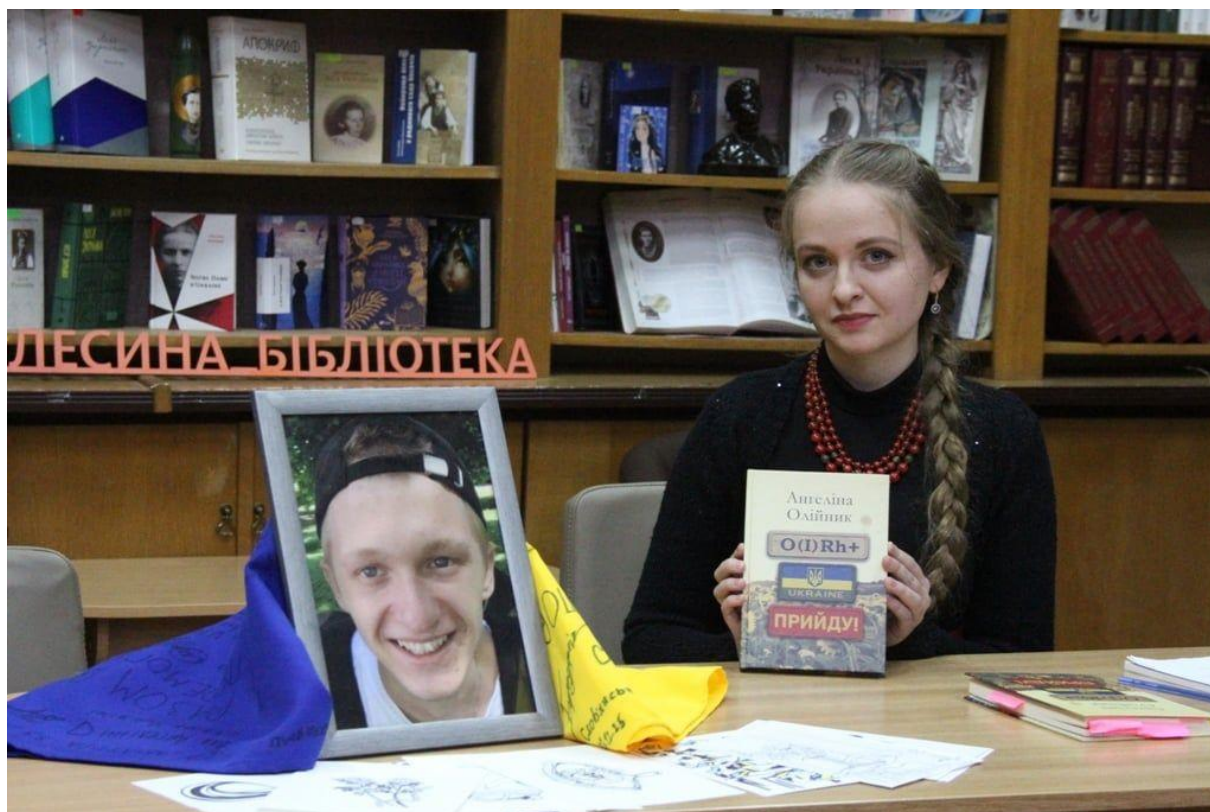

**ДОБРОВІЛЬНО СТАВ ВОЇНОМ І ЗАЛИШИВСЯ НИМ.
ВШАНУВАННЯ ПАМ'ЯТІ МАКСИМА «МІНОРА» ОЛІЙНИКА,
ЯКОМУ НАВІЧНО 21 РІК**

11.03.2026

Ангеліна Олійник написала книгу про Максима Олійника «Мінора». (Фото Олександра ВАКУЛЕНКА.)

Згадувати Максима Олійника «Мінора», що він був, — незвично й боляче.

Проте його двоюрідна сестра Ангеліна Олійник, яка присвятила своєму брату книжку «Прийду!», завжди підкреслює, що він з нами — боєць батальйону «Свобода» 4-ї бригади оперативного призначення імені Героя України Сергія Михальчука «Рубіж» НГУ; він нас чує й якимось чином допомагає.

Присутність Максима відчувалася під час презентацій видання у столичному Veteran Hub, Національному музеї літератури України, науковій бібліотеці Київського національного університету культури і мистецтв, вінницькій книгарні «Герої» та Київській публічній бібліотеці імені Лесі Українки. Зворушливі заходи пройшли на одному диханні й викликали теплі відгуки.

Ігор Олійник, старший брат Максима, після поранень здобув нагороди на «Іграх Нескорених».

Доброволець

Першу презентацію книги Ангеліна, філологиня за фахом, провела самотійно. Другу представляли разом із письменником Олександром Козинцем.

Модератором третьої зустрічі «Культура пам'яті в час війни: діалог навколо книги «Прийду» став доктор філософії, старший викладач кафедри музичного мистецтва та голова Ради молодих учених КНУКіМ Олександр Кравчук.

До модерування двох наступних презентацій по чергово приєдналися поет та військовий Дмитро Луняка і письменник Віталій Білозір.

Свого побратима по службі в ДФТГ «Свобода» 112-ї бригади ТрО «Мінора» мені доводилося бачити лише у військовому однострої. Тому для мене висловлювання «народився воїном і залишився ним» — це про 21-річного українського захисника Максима Олійника з позивним «Мінор».

Він, подібно багатьом своїм ровесникам, після повномасштабного вторгнення в Україну російських військ влився в ряди добровольців. Добре знаємо, що добровольчі формування завдяки самоорганізації населення з'являлися тоді дуже швидко.

У нашому батальйоні «Свобода» ми з Максимом перебували в одному взводі та роті, тільки в різних відділеннях. Моє відділення під командуванням Павла Малишева «Хорвата» виявилось доволі стабільним.

А через відділення Максима Нечипоренка «Вісімки», в якому ніс службу «Мінор», пройшло чимало добровольців. Але і в ньому була постійна основа. Це відчайдушні бійці «Вісімка», «Лесьович», «Хрущ», «Луганськ», «Кроха», «Люфтваффе», «Бакс», «Буддист», «Чайник».

Друзі «Мінор» та «Сонях» були серед них наймолодші. І якось виходило, що саме з ними мені випадало найчастіше перетинатися. «Мінор» був доброзичливим, з відкритою душею хлопцем, ми одразу знаходили тему для розмови.

Адже напрочуд приємно спілкуватися з освіченою, культурною людиною. Доводилося змінювати його в караулі з охорони нашої військової частини. Наші відділення змінювали одне одного на блокпостах столичної Оболоні.

Максим Олійник «Мінор» (у центрі) перед виїздом на фронт.

Після стабілізації становища на Київщині частина особового складу нашого підрозділу організовано перейшла в 4-ту бригаду оперативного призначення Національної гвардії України. Адже наш на тоді незначний, але все ж набутий бойовий досвід знадобився для подальшого відбиття російської агресії.

На загальному фото нашої роти після вручення посвідчень добровольців, ще в складі ДФТГ Максим Олійник «Мінор» та Андрій Губанов «Привид» перебувають поруч. Ніхто тоді не знав — обидва віддадуть життя за Україну 10 серпня 2022 року, на спостережному посту (СП) біля селища Зайцеве Бахмутського району Донецької області. «Кроха», «Бритва» та «Сонях» з їхньої бойової групи вважаються зниклими безвісти. «Чайник» після важкого поранення перебуває в строю.

Волонтерські квіти у шпиталях

Велику роботу із вшанування пам'яті Максима Олійника здійснюють його батько В'ячеслав та двоюрідна сестра Ангеліна. Книжка «Прийду!» — це щоденник вдячності та спогадів, вражень та віри.

У перший розділ «Мінор» увійшли бесіди авторки з братом: упродовж періоду, коли він зі зброєю в руках захищав Україну, та уявне щире

спілкування як із Небесним охоронцем. А другий розділ — «Мажор» — містить історії, які траплялися з Ангеліною під час відвідувань шпиталів.

Для Ангеліни Олійник її брат завжди був героєм; після його загибелі вона присвячує йому свої суспільно важливі дії. Заради нього здійснює свою безкорисну допомогу бійцям ЗСУ.

Фундаментом, на якому трималися рідні після того, як Максим приєднався до Небесного війська, стала книга-щоденник «Воїн на псевдо Мінор: війна, прощання, пам'ять...» укладена його батьком В'ячеславом Олійником. Вона послугувала своєрідною терапією у тяжкий час, коли потрібно було здолати біль втрати.

Ангеліна дізналася про загибель Максима 14 серпня 2022 року, не могла стримувати емоцій. Й один з її віршів «У мене все добре» народився з уявної розмови з Максимом. Волонтерка відвідує з пораненими театри, виставки, ходять на прогулянки мальовничими куточками Києва. Бо впевнена, що завжди потрібно пам'ятати, що герої з фронту — серед нас.

Відвідуючи поранених у шпиталях, Ангеліна Олійник неодмінно з'являється з букетом квітів. Вони одразу створюють комфорт у палаті, підбадьорюють хлопців, відволікають від сумних думок, вселяють надію, що все в них буде гаразд і розквітне Україна, неначе ці пречудові квіти.

Восени 2025 року Ангеліна Олійник стала лауреаткою Всеукраїнського літературного конкурсу малих прозових форм імені Василя Стефаника (м. Івано-Франківськ) за замальовку «Квіти». А роком раніше на цьому конкурсі отримала диплом за замальовку «Маленьке капучино».

Шануємо захисників

Назва книжки народилася внаслідок запитань поранених військових у шпиталях, які постійно цікавилися, чи прийде ще до них Ангеліна. Їй вона завжди відповідала: «Прийду!».

Із вдячністю авторка згадує в книзі побратимів Максима — «Богуна» та «Чайника», які були на бойовій позиції з її двоюрідним братом і зазнали поранень. «Богуна» евакуював раніше «Пірат», а «Чайник» опинився на межі між життям та смертю. До обох доля виявилася милосердною — нині вони продовжують службу.

Читачі в книзі знайдуть також історію про рідного брата Максима — Ігоря, який є величезною гордістю країни. Зазнавши тяжкого поранення — втративши око та руку, він зміг здолати всі труднощі й нині успішно виступає як спортсмен з пораненнями на «Іграх Нескорених».

Плавець має безліч нагород за спортивні досягнення. Ігор Олійник своїм прикладом довів, що, якщо ти живий, незалежно від травм, все можливо змінити на краще.

Батько Максима — В'ячеслав Олійник (праворуч) на презентації книги про сина.

Ангеліна з 2023 року бере участь у Всеукраїнському забігу «Шаную Воїнів, біжу за Героїв України», який є щорічним марафоном на честь полеглих захисників. Вже бігала тричі. Щоразу щемливе відчуття, коли на фініші учасників зустрічають матері, які не дочекалися своїх синів із російсько-української війни.

Батько Максима — В'ячеслав Олійник — подякував Ангеліні на презентації в Національному музеї літератури України за збереження пам'яті про Максима та за волонтерську діяльність. Зазначив, що незалежній Україні 34 роки і третину цього часу ми воюємо, відстоюємо нашу волю. Для українців чергуються радість і сум, життя і смерть. Але ще є любов і віра, які надихають на втілення нашої мрії — перемогти й збудувати країну з гідним життям, пам'ятаючи загиблих.

Завдяки таким відважним людям, як Максим Олійник та його побратими, усі захисники, — наша країна вистояла й врешті поховає руйнівні плани московії. Адже Україна — вічна, й наступні покоління будуть із вдячністю згадувати героїв нинішніх історичних часів.

Олександр ВАКУЛЕНКО